í stað sektarinnar, verði hún eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Allur afli og veiðarfæri, þar með taldir dragstrengir, togarans Northern Sky, GY 427, skulu vera upptæk til handa Landhelgissjóði Íslands.

Ákærði greiði allan kostnað sakarinnar, þar með talin málsvarnarlaun til skipaðs verjanda síns, Gísla G. Ísleifssonar hæstaréttarlögmanns, kr. 5000.00.

Dómi þessum skal fullnægja með aðför að lögum.

Föstudaginn 21. febrúar 1964.

Nr. 54/1963. **Samlag skreiðarframleiðenda**
(Axel Einarsson hdl.)
gegn
Tollstjóranum í Reykjavík f. h. ríkissjóðs
(Ármann Jónsson hdl.).

Dómendur:
hæstaréttardómararnir Þórður Eyjólfsson, Árni Tryggvason, Gizur Bergsteinsson og Jónatan Hallvarðsson og prófessor Theodór B. Líndal.

Tekju- og eignarskattur. Lögtak.

Dómur Hæstaréttar.

Sigurður Grímsson, settur borgarfógeti í Reykjavík, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 23. apríl 1963 og krafizt þess, að úrskurður fógeta verði felldur úr gildi, synjað um framkvæmd lögtaksgerðar og stefnda gert að greiða honum málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða úrskurðar og málskostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi áfrýjanda.

Í úrskurði fógeta er lýst í aðalatriðum starfsemi áfrýjanda og skipulagi. Er það með þeim hætti, að telja verður samlag þetta félag í skilningi c-liðs 3. gr. laga nr. 46/1954,

sbr. 15. gr. sömu laga, en lagaákvæði þessi voru í gildi, þegar fram fór skattálagning sú, sem í málinu greinir. Ekki getur áfrýjandi heldur talizt vera í hópi þeirra félaga, sem voru undanþegin skattskyldu samkvæmt 4. gr. sbr. 16. gr. nefndra laga.

Áfrýjandi hafði ekki lokið ársreikningum vegna starfsemi sinnar á árinu 1959 fyrr en 24. nóvember 1960, og voru ársreikningarnir sendir Ríkisskattanefnd hinn 9. janúar 1961. Í árslok 1959, sbr. 13. og 21. gr. laga nr. 46/1954, hafði áfrýjandi í sínum vörzlum og til eigin ráðstöfunar samkvæmt samþykktum sínum fé það, sem honum var gert skylt að greiða skatt af. Samkvæmt framanskráðu og að öðru leyti með skírskotun til forsendna fógetaúrskurðarins var skattálagningin lögmæt, og ber að staðfesta ákvæði hans um framkvæmd lögtaks.

Málskostnaðarákvæði hins áfrýjaða úrskurðar er staðfest. Rétt er samkvæmt úrslitum málsins, að áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, og er hann ákveðinn kr. 4000.00.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði úrskurður á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, Samlag skreiðarframleiðenda, greiði stefnda, tollstjóranum í Reykjavík f. h. ríkissjóðs, málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 4000.00, að viðlagðri aðför að lögum.

Úrskurður fógetadóms Reykjavíkur 8. apríl 1963.

Samkvæmt skattreikningi nr. 40363/1961 er gerðarþola, Samlagi skreiðarframleiðenda, hér í borg, talið til skuldar eftirstöðvar skatta fyrir árið 1960, að fjárhæð kr. 21.039.00. Þar eð gerðarþoli hefur eigi greitt eftirstöðvar þessar, hefur tollstjórinn í Reykjavík f. h. ríkissjóðs krafizt þess, að lögtak verði látið fara fram í eignum gerðarþola til tryggingar framangreindri kröfu ásamt 12% dráttarvöxtum p.a. frá 1. janúar 1962 til greiðsludags svo og öllum kostnaði við framkvæmd lögtaksgerð-

arinnar og eftirfarandi uppboð, ef til kemur, svo og málskostnaði að mati réttarins.

Umboðsmaður gerðarþola hefur mótmælt framangreindri skattkröfu sem og öðrum kröfum gerðarbeiðanda í málinu og gert þær kröfur, að synjað verði um framgang hinnar umbeðnu lögtaksgerðar og að gerðarþola verði úrskurðaður málskostnaður úr hendi gerðarbeiðanda að mati réttarins.

Mótmæli sín og kröfur hefur umboðsmaður gerðarþola í meginatriðum reist á því, að félag gerðarþola sé þannig í eðli sínu samkvæmt starfstilhögun og tilgangi, svo sem lög félagsins beri með sér, að félagið geti engar tekjur haft og ekkert eignazt, og af því leiði, að enginn skattstofn sé eða hafi verið fyrir hendi, er á yrði lagður skattur að réttum lögum. Hefur umboðsmaður gerðarþola stutt þessa skoðun sína þeim rökum í greinargerð sinni og við munnlegan flutning málsins með tilvísun til framlagðra málsgagna, *að* félag gerðarþola sé stofnað af ýmsum skreiðarframleiðendum hér á landi í þeim tilgangi að selja skreiðarframleiðslu félagsmanna á erlendum markaði með hagkvæmustu kjörum og beita sér fyrir vöruvöndun meðal félagsmanna (2. gr. félagslaganna), *að* það fé, sem fáist fyrir þá skreið, sem samlagið selur á erlendum markaði fyrir þátttakendur (3. gr. félagslaga), greiðist hverjum framleiðanda í réttu hlutfalli við selda framleiðslu, en hins vegar sé samlaginu veitt heimild til að halda eftir nokkrum hluta af andvirði selds fisks til að standast reksturskostnað og til verðjöfnunar eftir á (8. gr. félagslaga), þó ekki meiru en 10% af fobandvirði fisksins, nema samþykki löglegs félagsfundar komi til, og *að* innan félagsins sé sérstakur sjóður, er nefnist séreignarsjóður (9. gr. félagslaga). Í sjóð þenna renni ¼% af fobandvirði selds fisks. Séreignarsjóður sé eign félagsmanna og skiptist milli þeirra í réttu hlutfalli við útflutningsverðmæti hvers eins og færist á sérstakan reikning hvers félaga. Séreignarsjóður standi sem lán félagsmanna til S.S.F. (þ. e. félags gerðarþola), og megi verja honum til rekstrar S.S.F., markaðsleita og annarra ráðstafana í þarfir félagsins eftir ákvörðun stjórnar félagsins. Ársvextir af séreignarsjóði skuli vera 6% p.a. og færast hverjum félagsmanni til tekna á séreignarsjóðsreikningi hans. Séreignarsjóður falli til útborgunar til félagsmanns, 3 árum eftir að hann sé hættur að vera félagi eða við félagsslit. Þó sé félagsstjórninni heimilt að greiða inneignir úr séreignarsjóði fyrr, ef sérstakar ástæður mæla með því að dómi félagsstjórnar. Telur umboðsmaður gerðarþola ljóst

af framangreindu svo og framlögðum skýrslum gerðarþola á rskj. nr. 18, 20 og 22 og af skrám yfir greiðslur í séreignarsjóð, rskj. nr. 19, 21 og 23, að gerðarþoli sem slíkur hafi engar tekjur og að séreignarsjóður sé eign félagsmanna, og aukning sjóðsins frá ári til árs geti því eigi talizt tekjur gerðarþola. Sama máli gegni um verðjöfnunargreiðslurnar. Þær séu eign hinna einstöku félagsmanna, en eigi gerðarþola. Hverjum einstökum félaga beri því að greiða hverju sinni tekjuskatt af sínum hlut í aukningu séreignarsjóðs og eignarskatt af eign sinni í verðjöfunarsjóði, en eigi gerðarþola. Þetta hafi og skattayfirvöldin viðurkennt áður, því að það hafi eigi fyrr en á árinu 1960 orðið breyting í þessu efni. Þá hafi Ríkisskattanefnd í úrskurði sínum 4. nóvember 1961 (rskj. nr. 14) talið skattskyldar tekjur gerðarþola á starfsárinu 1959 þessar:

Aukning séreignarsjóðs	kr.	135.662.00
Óráðstafað samkvæmt reikningi fyrir starfsárið 1959	—	234.77
Samtals	kr.	135.896.77

Samkvæmt þessum sama úrskurði sé skattskyld eign gerðarþola talin vera kr. 1.695.738.43, er sundurliðast þannig:

Heildarverðjöfnuður fyrir árið 1959 ..	kr.	1.103.821.40
Séreignarsjóður	—	590.726.85
Óráðstafað	—	1.190.18
Samtals	kr.	1.695.738.43

Hefur umboðsmaður gerðarþola haldið því fram, að þessi úrskurður Ríkisskattanefndar sé algerlega á misskilningi byggður, enda eigi ákvæði það í reglugerð nr. 147/1955 (5. mgr. G-liðs 27. gr.), sem nefndin vitnar til í úrskurði sínum, eigi stoð í lögum, og þó að löglegt væri, beri eigi að skilja það á þann hátt, sem nefndin hafi gert. Það sé ljóst af 9. gr. félagslaganna, að séreignarsjóður sé eign félagsmanna, enda hafi hann jafnan verið færður á sérstakan reikning hvers félagsmanns. Sundurliðun þessi hafi ávallt verið gerð á sama hátt, sbr. rskj. 19, 21 og 23, og skattstjórnarvöldunum jafnan verið kunnugt um þá sundurliðun. Umrædd fjárhæð sé ekkert annað en hluti af raunverulegu söluandvirði skreiðar, sem félagsmenn því eigi, og beri

þeim að sjálfsögðu að telja þá fjárhæð fram í framtölum sínum sem hvern annan brúttóhagnað. Sama máli gegni um eignarskattinn. Hann sé lagður á heildarverðjöfnun fyrir ár 1959 og séreignarsjóð, en verðjöfnunargreiðslur og séreignarsjóður séu eign hinna einstöku félagsmanna, en eigi gerðarþola. Hinum einstöku félagsmönnum beri því að greiða eignarskattinn, hverjum af sinni eign, en eigi gerðarþola. Af lögum félags gerðarþola, skipulagi þess og reikningum, sem aldrei hafi verið vefengdir, sé sýnt, að gerðarþoli hafi engar tekjur og eigi engar eignir og beri því hvorki að greiða tekju- né eignarskatt. Annað mundi leiða til tvenns: Annars vegar til óhjákvæmilegrar tvísköttunar og hins vegar til þess, að eign eins félagsmanns yrði notuð til að skattleggja annan, en hvort tveggja væri ólöglegt.

Þá hefur umboðsmaður gerðarþola bent á úrskurð Ríkisskattanefndar 18. ágúst 1959 (rskj. nr. 24), þar sem nefndin telji gerðarþola algerlega skattfrjálsan, og kveðst hann eigi vita til, að nein ákvæði hafi verið í lög leidd, er geti hafa valdið breytingu í því efni. Enn fremur hefur nefndur umboðsmaður vísað til úrskurðar fógetaréttar Reykjavíkur frá 10. nóvember 1961 (rskj. nr. 31), er hann telur, að fjalli um mál sama eðlis og það, er hér liggur fyrir. Þá hefur umboðsmaður gerðarþola tekið það fram, að enda þótt gerðarþoli hafi greitt nokkurn tekjuskatt síðan ár 1960, þá hafi það jafnan verið gert með mótmælum, enda ríkt eftir greiðslu gengið af hálfu skattheimtunnar.

Umboðsmaður gerðarbeiðanda hefur í greinargerð sinni og við munnlegan flutning málsins mótmælt sjónarmiði og kröfum gerðarþola og rakið málsatriðin frá sjónarmiði umbjóðanda síns, meðal annars hvers vegna og með hverjum hætti skattálagningin á gerðarþola átti sér stað. Hefur nefndur umboðsmaður gerðarbeiðanda í þessu sambandi bent á, að þar eð gerðarþoli hafi eigi talið fram til skatts á tilskildum tíma og hann eigi fengið frest til framtals, þá hafi honum, eins og skattalög gera ráð fyrir, verið áætlaðar tekjur, kr. 100.000.00 (rskj. nr. 3), og skattar, að fjárhæð kr. 35.208.00 (rskj. nr. 4). Fyrir hina almennu skattálagningu hafi skattstofunni eigi borizt annað en samlagningarmiði um rekstrarkostnað til mannahalds og tilkynning vegna húsabyggingar útfyllt með orðinu: Ekkert (rskj. nr. 5 og 6). Gerðarþoli hafi kært tekjuskattinn til skattstjóra 1. september 1960 (rskj. nr. 7) og borið því við, að ársreikningar væru enn eigi samdir. Skattstjóri hafi úrskurðað (rskj. nr. 8), að tekjuskattur skyldi óbreyttur standa. Þá hafi gerðarþoli kært til yfir-

skattanefndar (rskj. nr. 9), og hún úrskurðað, að skattur skyldi óbreyttur (rskj. nr. 10), ársuppgjör hafi vantað. Enn hafi verið kært til Ríkisskattanefndar (rskj. nr. 11) og ársreikningar sendir (rskj. nr. 12), en framtal hafi borizt áður (rskj. nr. 13). Hafi Ríkisskattanefnd þá úrskurðað (rskj. nr. 14), að tekjuskattur skyldi hækka úr kr. 25.250.00 í kr. 34.301.00, mismunur kr. 9.051.00, og eignarskattur, sem enginn hafi verið lagður á gerðarþola upphaflega, skyldi vera kr. 11.988.00, eða hækkun samtals kr. 21.039.00. Gerðarþoli hafi greitt fyrirvaralaust gjöld þau, kr. 35.208.00, sem skattstjóri hafði lagt á hann, þar af kr. 24.372.00 í septembermánuði 1960 fyrir manntalsþing og eftirstöðvarnar, kr. 10.836.00, 16. nóvember sama ár. Það séu því framangreindir skattviðaukar, sem mál þetta snúist um. Umboðsmaður gerðarbeiðanda hefur haldið því eindregið fram, að skattskylda gerðarþola sé ótvíræð samkvæmt 3. sbr. 4. gr. laga um tekjuskatt og eignarskatt og greiðsluskyldan að sjálfsögðu einnig. Varðandi tekjuskattinn, hefur umboðsmaður gerðarbeiðanda tekið það fram, að skattálagningin hafi verið byggð á því, hversu á stóð um tekjur og eignir, sem lágu hjá gerðarþola um áramót 1959/60, en þá hafi eigi verið búið að gera upp við einstaka félagsmenn gerðarþola, og það eigi verið gert fyrr en löngu síðar. Uppgjöri séreignarsjóðs hafi eigi verið lokið fyrr en 5. nóvember 1962 (rskj. nr. 21), eða tæpum tveimur árum eftir að eigendur hans, samlagsmeðlimirnir, áttu að telja fram til skatts, og þeir því eigi getað talið fram þessa tekjuaukningu sína í séreignarsjóði, enda skiptingin á séreignarsjóði aldrei send skattayfirvöldunum. Það hafi því vegna fyrirmæla skattalaganna um framtöl, uppgjör á tekjum og vörzlur þeirra um áramót verið óhjákvæmilegt fyrir skattayfirvöldin að leggja tekjuskatt á samlagið, þ. e. gerðarþola, vegna aukningar séreignarsjóðs, en eigi félagsmenn, enda kom eigi við það fram nein tvísköttun, eins og umboðsmaður gerðarþola hafi haldið fram í greinargerð sinni, sbr. síðustu mgr. 53. gr. reglugerðar nr. 147/1955. Sama og um aukningu séreignarsjóðs gildir einnig um óráðstafaðar tekjur, kr. 234.77, sem inni hafi staðið hjá gerðarþola um áramót 1959/60. Þá hefur umboðsmaður gerðarbeiðanda bent á það, að Ríkisskattanefnd hafi með bréfi, dags. 19. október 1961 (rskj. nr. 32), spurzt fyrir um það hjá gerðarþola, hve mikilli fjárhæð hafi verið úthlutað til félagsmeðlima við uppgjör fyrir rekstrarárið 1959, hvenær og hvernig úthlutunin hafi farið fram o. s. frv., en Ríkisskattanefnd ekkert svar fengið. Hafi

þannig hvorki verið gerð grein fyrir eigendum að aukningunni á séreignarsjóði á árinu 1959 né eigendum að óráðstöfuðum tekjum, sem tilgreindar hafi verið á efnahagsreikningi gerðarþola fyrir umrætt tekjuár.

Um álagningu eignarskatts hefur nefndur umboðsmaður tekið það fram, að því hafi verið eins varið um heildarverðjöfnunina fyrir ár 1959, séreignarsjóðinn og óráðstafaða eign um áramót 1959/60 og um aukningu séreignarsjóðs 1959 og óráðstafaðar tekjur á því ári, að fé þetta hafi verið óskipt í vörzlum gerðarþola um áramót 1959/60, og gerðarþola því borið að greiða skatt af því fé fyrir ár 1960. Hefur umboðsmaður gerðarbeiðanda í þessu sambandi til viðbótar við ákvæði 53. gr. reglugerðar nr. 147/1955 vísað til ákvæðis G-liðs 27. gr. sömu reglugerðar. Meðal annars af álagningarástæðum hafi orðið að fara eftir þessu ákvæði G-liðs 27. gr. nefndrar reglugerðar, þar eð einstakir félagsmenn gerðarþola hafi eigi getað talið fram á tilsettum tíma verðjöfnunina fyrir árið 1959, hlutdeild sína í séreignarsjóðnum né óráðstafaðri eign, þar eð uppgjör á þessum eignarliðum hafi eigi legið fyrir um áramót 1959/60 og ekki fyrr en löngu síðar.

Aðiljar hafa lagt málið undir úrskurð réttarins.

Samkvæmt því, sem hér að framan hefur verið greint um efni þessa máls og sjónarmið aðilja, kemur hér fyrst til álita, hvort félag gerðarþola hafi um skipulag, tilgang og starfstilhögun verið með þeim hætti, að því yrði eigi gert að greiða skatta að lögum, og ef svo væri, hvort skattfrelsi gerðarþola hafi verið svo algert, að þau atvik hefðu eigi getað komið til, að skattlegging á gerðarþola hafi verið rétt og nauðsynleg, og ef slík atvik hafi reynzt fyrir hendi, þá hvort skattayfirvöldunum hafi verið heimilt að áætla gerðarþola tekjur og eignir og skattleggja hann samkvæmt því, svo sem gert hefur verið.

Umboðsmaður gerðarþola hefur haldið því fram og vísað í því efni til laga félags gerðarþola, að gerðarþoli hafi eigi samkvæmt eðli sínu, starfstilhögun og tilgangi getað haft neinar tekjur né eignazt neitt, og af því leiði, að enginn gjaldstofn hafi verið fyrir hendi, er á yrði lagður skattur. Á þetta sjónarmið nefnds umboðsmanns getur rétturinn að vísu fallizt, svo langt sem það nær, en hins vegar lítur rétturinn svo á, að skattfrelsi gerðarþola hafi eigi verið og sé eigi fortakslaust fremur en annarra slíkra félaga, þar eð slíku skattfrelsi séu að áliti réttarins sett viss takmörk, sem orðuð eru í G-lið i.f. 27. gr. reglugerðar nr. 147/1955 um tekjuskatt og eignarskatt, en þar segir:

„Þeir, sem endurgreiðslurnar fá, skulu hins vegar ekki telja þær til tekna fyrr en á því ári, sem endurgreiðslurnar fara fram, eða þær eru færðar á viðskiptareikning viðkomandi. Meðan endurgreiðslum er ekki lokið, skulu endurgreiðendur telja sér þær til eignar."

Nú er það ljóst af því, sem fram hefur komið í málinu, að gerðarþoli lauk eigi uppgjöri sínu á séreignarsjóði fyrir það ár, sem hér ræðir um, fyrr en 5. nóvember 1962, eða tæpum tveimur árum eftir að eigendur hefðu átt að telja fram til skatts, og að þeir gátu því eigi talið fram á tilskildum tíma séreignarsjóðsaukninguna að sínum hluta. Sama er og um heildarverðjöfnunina fyrir ár 1959, séreignarsjóðinn og óráðstafaða eign um áramót 1959/60, að fé þetta var óskipt í vörzlum gerðarþola um þau áramót. Einstakir félagsmenn gerðarþola gátu því eigi talið fram á tilskildum tíma verðjöfnunina fyrir ár 1959, hlutdeild sína í séreignarsjóði né í óráðstafaðri eign fyrir það ár, þar eð uppgjör á þessum eignarliðum lá eigi fyrir um áramót 1959/60 og eigi fyrr en löngu síðar, enda þótt lög félags gerðarþola mæli svo fyrir, að aðalfundur félagsins skuli haldinn eigi síðar en í nóvember ár hvert (10. gr.) og að fyrir aðalfund skuli lagðir til úrskurðar endurskoðaðir reikningar samlagsins fyrir næsta ár á undan (12. gr.). Rétturinn lítur svo á, að af framangreindum ástæðum hafi gerðarþoli orðið skattskyldur fyrir umrætt ár samkvæmt áðurgreindu ákvæði í G-lið i.f. 27. gr. reglugerðar nr. 147/1955 og skattar þeir, sem hér ræðir um, hafi því réttilega verið á gerðarþola lagðir. Umboðsmaður gerðarþola hefur að vísu haldið því fram, að fyrrgreint ákvæði 27. gr. nefndrar reglugerðar eigi ekki stoð í lögum, og að enda þótt svo væri, þá beri eigi að skilja ákvæðið svo sem Ríkisskattanefnd hafi gert í úrskurði sínum frá 4. nóvember 1961. Á þetta sjónarmið umboðsmanns gerðarþola getur rétturinn eigi fallizt. Enn fremur hefur nefndur umboðsmaður gerðarþola vísað til og lagt áherzlu á úrskurð Ríkisskattanefndar frá 18. ágúst 1959 (rskj. nr. 24), en rétturinn lítur svo á, að úrskurður sá hafi eigi verið bindandi fyrir nefndina síðar, enda lagaákvæði það, sem úrskurðurinn var reistur á, fallið úr gildi um áramót 1959/60 með lögum nr. 40/1959, 4. gr. i.f., og tók því eigi til skatta fyrir ár 1960. Þá vill rétturinn taka það fram, að forsendur fyrir úrskurði fógetaréttar Reykjavíkur frá 10. nóvember 1961 eru eigi sambærilegar efni þessa máls, enda kröfur gerðarbeiðanda í því máli reistar á öðrum atriðum. Hvað það atriði varð-

ar, er umboðsmaður gerðarþola hefur haldið fram, að skattlagning á gerðarþola leiddi til tvenns: ótvíræðrar tvísköttunar og þess, að eignir eins samlagsmanns væru notaðar til að skattleggja annan, skal tekið fram, að um fyrra tilvikið er hér eigi að ræða, þar eð á hvern einstakan samlagsmann hefur eigi verið lagður skattur vegna þeirra gjaldstofna, sem álagningin á gerðarþola fyrir umrætt ár byggist á, en hvað síðara tilvikið varðar, þá er það að vísu hugsanlegt, en þá gerðarþola um að saka, en það ætti að vera hægt að jafna milli samlagsmanna við endanlegt uppgjör á séreignarsjóði og heildarverðjöfnun. Hvað þá atriði varðar, að skattayfirvöldin áætluðu gerðarþola skatta fyrir umrætt ár, þá var það heimilt samkvæmt ákvæðum 35. gr. laga nr. 46/1954, þar eð gerðarþoli taldi eigi fram til skatts á tilskildum tíma og hafði eigi fengið frest til framtals.

Samkvæmt þessu þykir verða að leyfa framgang hinnar umbeðnu lögtaksgerðar á ábyrgð gerðarbeiðanda. Eftir atvikum þykir rétt að láta málskostnað falla niður.

Því úrskurðast:

Hin umbeðna lögtaksgerð á fram að ganga á ábyrgð gerðarbeiðanda.

Málskostnaður fellur niður.

Föstudaginn 21. febrúar 1964.

Nr. 188/1962. **Hulda H. Ólafsdóttir**
(Þorvaldur Lúðvíksson hrl.)
gegn
Keili h/f (Jón N. Sigurðsson hrl.).

Dómendur:
hæstaréttardómararnir Gizur Bergsteinsson, Árni Tryggvason og Jónatan Hallvarðsson og prófessorarnir Theodór B. Líndal og Magnús Þ. Torfason.

Skaðabótamál.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi hefur, að fengnu áfrýjunarleyfi 5. desember 1962, skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 29. s. m. og fengið gjafsókn fyrir Hæstarétti.